

ERDÉLY
ALAPÍTVÁ 1892-BEN

Az Erdélyi Kárpát Egyesület
– Kolozsvár 1891
Értesítője
Új sorozat, 2009/7.

Szerkesztők:

Tóthpál Tamás
(tothpal.tamas@gmail.com)
Kovács Zsuzsa
Lőrinczi István

Augusztusi rendezvények

■ **Augusztus 1. (szombat):** Tarisznya domb, Bongár forrás (13 km). Találkozás 9 órakor a Rádióstúdió előtt. Túravezető: Márton Erzsébet (tel. 0742-037179).

■ **Augusztus 5. (szerda):** Szedegető túra (12 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Székely Lavotta (0748-036290).

■ **Augusztus 5. (szerda):** Közgyűlés 17 órától az Apáczai-líceumban.

■ **Augusztus 8. (szombat):** Majláth kút (16 km). Találkozás 9 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Székely Lavotta, tel. 0748-036290.

■ **Augusztus 9. (vasárnap):** István forrás (10 km). Találkozás 9.30 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Szócs János, tel. 0742-690881.

■ **Augusztus 8–16.:** Barlangásztábor: Erdődámos és Runkor-völgye. Érdeklődni Vlád Páltól (0264-435-866), vagy a KABK (CSA) Barlangászklubtól.

■ **Augusztus 11–13.:** Nagyszülő-unoka túra a Kalotahavasra (Vlegyásza). Első és harmadik nap 25 km gyalog. Megbeszélés a közgyűlésen. Találkozás 7.20 órakor a nagyállomás előtt. Túravezető: Feischmidt János, tel. 0722-542360.

■ **Augusztus 12. (szerda):** Szedegető túra (12 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Székely Lavotta, tel. 0748-036290.

■ **Augusztus 13–18.:** Autóbuszos kirándulás Kárpátaljára. Indulás 6 órakor a Széchenyi téri Flip elől. Túravezető: Kovács Zsuzsa, tel. 0264-456010, vagy 0740-067977.

■ **Augusztus 15. (szombat):** Hordós kút (33 km). Találkozás 8 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Székely Lavotta, tel. 0748-036-290.

■ **Augusztus 15. (szombat):** Autóbuszos fűrdőtúra Alsóidecsre, Pusztakamarrás, szászrégeni állattani múzeum. Indulás 7 órakor a Széchenyi téri Flip elől. Túravezető: Szócs Miklós, tel. 0264-550-310, vagy 0740-061741.

■ **Augusztus 16. (vasárnap):** Gorbó völgyi vízesés, Apostolok, Hidegforrás (20 km). Találkozás 9 órakor a monostori végállomáson. T.: Kiss János (0364-807639).

■ **Augusztus 19. (szerda):** Szedegető túra (12 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Székely Lavotta, tel. 0748-036290.

■ **Augusztus 19. (szerda):** Túravezetők tanácskozása 17 órától a székházban.

■ **Augusztus 20. (csütörtök):** Magyar Szolidaritás Tábornöze a Bácsi torokban (gyalog 5 km). Találkozás 18 órakor a 31-es autóbusz bácsi végállomásán. Túravezető: Bagaméri Tibor, tel. 0742-776930.

■ **Augusztus 22. (szombat):** Kós Károly emlék- és teljesítménytúrák. 50 km-es táv: Kolozsvár–Bátori hegy–Riszeg tető–Sztána útvonalon. Indulás a Kakasos templomtól 7–7.30 óra között. 25 km-es táv: Sztána–Almásai vár–Riszeg tető–Sztána útvonalon. Indulás Sztánáról (Szentimrei villa vagy Református parókia) 9–10 óra között. 10 km-es táv: Sztána (Szentimrei villa)–Csigadomb–Riszeg tető–Sztána (Szentimrei villa) útvonalon. Indulás 9–11 óra között. Egyéb információk a rendezőnél: Tóthpál Tamás (tothpaltamas@gmail.com, 0264-591-683, 0748-664821).

■ **Augusztus 22. (szombat):** Görbe túra (10 km). Találkozás 9 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Bagaméri Tibor, tel. 0742-776930.

■ **Augusztus 22. (szombat):** Mikrobuszos fűrdőtúra a szolcsvai víznyelőhöz. Indulás 6.30 órakor a Széchenyi téri Flip elől. Túravezető: Vlád Pál, tel. 0264-435866.

■ **Augusztus 23. (vasárnap):** Bácsi torok (6 km). Találkozás 9 órakor a 31-es autóbusz Széchenyi téri végállomásán. Túravezető: Sztamári Béla.

■ **Augusztus 26. (szerda):** Szedegető túra (12 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Székely Lavotta, tel. 0748-036290.

■ **Augusztus 29. (szombat):** Barangolás Kalotaszegen: Sárvasár, Nyárszó, Körösfő, Sztána (25 km). Találkozás 7.20 órakor a nagyállomás előtt. Túravezető: Feischmidt János, tel. 0722-542360.

■ **Augusztus 29. (szombat):** Séta a Bükkben (10 km). Találkozás 9 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Bagaméri Tibor, tel. 0742-776930.

■ **Augusztus 29–30. (szombat–vasárnap):** Vonatos kirándulás Maroshévízre. Találkozás éjjel 1 órakor a nagyállomás előtt. Túravezető: Szócs Miklós, tel. 0264-550-310, vagy 0740-061741.

■ **Augusztus 30. (vasárnap):** Vonatos kirándulás: Sztána, Varjúvár, Riszeg tető (gyalog 12 km). Találkozás 7.20 órakor a nagyállomás előtt. Túravezető: Szócs János, tel. 0742-690881.

■ **Szeptember 2. (szerda):** Szedegető túra (12 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Székely Lavotta, tel. 0748-036290.

■ **Szeptember 2. (szerda):** Közgyűlés 17 órától az Apáczai-líceumban.

■ **Szeptember 5. (szombat):** Autóbuszos kirándulás Gyulafehérvár, Csombord, majd sajt- és borkostoló Magyarlapádon. Indulás 7 órakor a Széchenyi téri Flip elől. Túravezető: Kovács Zsuzsa, tel. 0264-456010, vagy 0740-067977.

■ **Szeptember 5–6. (szombat–vasárnap):** Hunyadi Mátyás emléktúra: Ördögkeresztúr, Pusztatopa, Türe, Gorbó. Megbeszélés a közgyűlésen. Túravezető: Kiss János, tel. 0364-807639.

■ **Szeptember 12–23.:** Miláno, Lisszabon, Dél-Spanyolország. Szervező: Prezensky Tibor, tel. 0264-456022.

■ **Szeptember 16–22:** Autóbuszos kirándulás: Mosonmagyaróvár, Linz, Bécs. Túravezető: Kovács Zsuzsa, tel. 0264-456010, vagy 0740-067977.

■ **Szeptember 26–27. (szombat–vasárnap):** Autóbuszos kirándulás: Bukovinai kolostorok. Túravezető: Szabó István, tel. 0748-140551.

■ **Szeptember 29–október 4.:** Autóbuszos kirándulás Zala megyébe: nevezetességek és termálfürdők. Túravezető: Kovács Zsuzsa, tel. 0264-456010, vagy 0740-067977.

■ Szolgáltatás napok a székházban: hétfőtől péntekig 17–19, kedden és csütörtökön 11–13 óra között. EKE fotóklub: minden kedden 17 órától a székházban. Könyvtár: minden csütörtökön 17–19 óra között a székházban.

■ Rendezvényeinkre minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Csicsal – Kárpát-medencei piramisépítők nyomában?

TÓTHPÁL TAMÁS

Kolozsvár jelentős helytörténeti anekdotakincse mellett nem elhanyagolható legendáriuma sem, melynek elemei az írott sajtóban, könyvekben is felbukkannak. Városunk lakói előtt nem titok, hogy a Bácsi torokba néha földönkívüli látogatók érkeznek, a hely paranormális jelenségek tárháza, árnyék nélküli fényképekkel, kör alakúra kiégett területekkel és olyan helyekkel, amelyeket nem ver az eső. Gyermekek titkos vágya felfedező utat tenni a templomokat összekötő alagútrendszerben, egyesek azt is tudni vélik, hogy alagút köti össze a kolozsmonostori (Kálvária) templomot is a Szent Mihály-templommal. Néhány évtizede tudjuk, hogy a Tarnica tóban a Loch Ness-i szörnnyel rokonított halmonstrumok leledzenek. Időnként a kincskereső láz is felbukkan, hallhatunk a Plecska-völgyi barátok, a Leányvár – ennek külön, oda zárt lányokról szóló legendája is van –, a Gáspár-havas, Sátorhegy kincseiről. Az alábbi viszont kevésbé ismert.

Nagy port vert fel az utóbbi időkben a Boszniában felfedezett piramisról szóló hír. Semmi új a nap alatt. Xántus János már az ötvenes évek derekán felvetette az írott történelem előtti idők grandiózus építményeinek lehetőségét Kolozsvár környékén is. Valószínűleg Várkonyi Nándor 1940-ben és, 42-ben megjelent – Erich von Däniken paleoasztronautikával foglalkozó nagy sikerű könyvét megelőző – művének hatására, vidékünkön is egy „látóhegy” hálózatot feltételez. Ihtetének forrását, Várkonyit idézem én is, Xántus János nyomán, *Tündérszép tájak* című könyvének *Piramisépítők nyomdokain* írásából.

„Minttha óriások jártak volna valaha a földön. Egy megdőbbentő méretű rejtélyes építő erő nyomait találtuk, s bennük a képzeletnek olyan szárnyalását, hogy a miénk már követni sem tudja útját. Mi volt, s hogyan működött az az erő, amely pehelykönnyűséggel mozgatott meg ezer és ezer mázsás súlyokat, és mi volt az a cél, amelynek szolgálatában állott? Észak-Amerika szavannáin, Mexikó fennsíkjain, az Andok három- és négyezer méteres magasságában, a Matto Grosso járhatatlan vadonában, az Amazonas dzsungeljében, az Orinoko torkolatánál, Izland, Skandinávia, Finnország, Szibéria földjén, Anglia és Franciaország partvidékén, a német síkságon, az Alpok hegyvidékén ... Krímen és a Kaukázuson túl, messze be a mongol steppékig.

Elő és Hátsó-Indiáig, az indonéz szigetekig, a Niger-völgyében, Ugandában s a Polinéziai szigeteken, vég nélküli láncolatban sorakoznak kiklopszok kezeművének nyomai. Sivatagszerű rommezők, több száz méteres gyíkokat, madarakkal viaskodó kígyókat, emberalakokat formáló mundok... tumuluszok, dolmenek, kőkörök... tatársírok, kunhalmok, kurgánok, sírt rejtő piramisok, csillagnéző zigguratok és más egyéb roppant emlékművek.”

Ezeket a létesítményeket Várkonyi, prózaibb módon, nem földönkívüli eredetűnek, hanem több tízezer év távlatából, kőkorszakbeli elődeink rátermettsége és tudása eredményének tekinti. Osztom véleményét. Nem föltétlenül magasabb rendű lények beavatkozásának kell tekintenünk például a magasabb kultúrára utaló, már közhelynek számítható tatárlaki korongot sem, melyen Kár-

pát-medencei elődeink rejtélyes jelei, székely–magyar rovásírás ismeretében silabizálhatók.

Kirándulásai során Xántus Jánosnak feltűntek Kolozsvár környékének furcsa halmai, jelződombok, lármafák helye. Ezekről a látóhalmokról felfedezhetjük a következőt vagy éppen a következőkettőt. Az őskori jelzőhálózat Kolozsvár környéki íve tartalmazza a Tekintőt, Hegyes hegyet, a Plecska szádáját őrző titokzatos halmot, következne a Fenes patak vízgyűjtőjéhez tartozó Szőlőhegy, a magyar-fenesi Csicsal, a szentlászlói Póka vára ... és ki tudja meddig tovább.

Állapodjunk meg a Magyarfenes határában levő Csicsalnál. A titokzatos földgúla már méreteit tekintve is nem egyszerű kurgán, avagy kúnhalom. Az 50-es évek kirándulásán tapasztaltakról így ír Xántus János feltételezett kommunikációs hálózatának Csicsal láncszeméről: „Ösemeri edénytöredékek, tapasztott tűzhelyek kiégett cserepei tanúskodnak arról, hogy már 10–15 ezer esztendővel ezelőtt is lakott hely lehetett a Csicsal környéke. De az igazi meglepetést a hegy különös alakja jelentette számunkra. A falut uraló dombot ugyanis három terasz futja körül, 10 méter szélességben s egymás fölött 7–8 méteres lépcsőzetben. Kétséget kizáróan itt egy igen ritka földpiramissal, szaknyelven szólva tumulusszal van dolgunk. Mivel pedig hazánk területéről ilyen földpiramis nemigen került elő, bizony alaposan szemügyre vesszük a titokzatos Csicsalt. Közelről és távolról lerajzoljuk és lefényképezzük, abban reménykedve, hogy régészeink figyelmét is felhívhatjuk a különös piramisra. Mezopotámia zigguratjai, Észak- és Dél-Amerika hasonló tumuluszai mintha csak egy és ugyanazon mintára épültek volna.”

Mennyire sikerült felhívni a régészek figyelmét a különös földpiramisra, nem tudom. Viszont valószínűleg senki sem az őskori építkezést kereste benne, hanem meglegedhetett az „ösemeri edénytöredékek, tapasztott tűzhelyek” kutatásával, amik lehetnek akár néhány évezreddel későbbi keletűek is, mint maga az építmény. Most viszont, mikor a boszniai után egyre-másra kerülnek elő európai piramisok, én is felhívnam még egyszer a figyelmet erre a különös hegyre. Próbáljuk ne csak részleteiben, az ott található cserepek szintjén tekinteni, hanem nagy egészként. Talán járatokat is rejt...

Az újjáalakult EKE első csicsali kirándulását 1996. június 22-én Máthé Gyula vezette. Akkoriban Gyulai Pál, az Erdélyi Történelmi Múzeum nyugalmazott tudományos kutatója beszélt erről az érdekes hegyről. Manapság az öregek annyit regélnek róla, hogy idősebb Jósika Miklóst öngyilkossága után ide temették, lovastól. Az idén Feischmidt János rendezett a Kalotaszegi barangolások túrasorozat keretében kirándulást Magyarfenesre.

Ha gyalogosan térünk haza Magyarfenesről, a Csicsaltól, a Havasbükke irányába haladva a völgyön felfelé, egy nyergesedésből éppen a Gorbó-völgye Hideg-völgy nevű részébe fordulhatunk be. Ilyenformán indulástól csekély három óra alatt már Kolozsváron vagyunk. Ez esetben szintén más értékrendszerben gondolkozó őseink, ezúttal jelzőhálózatukat összekötő országúthálózatának részéről volna szó?

Restitutio

■ Rovatunk célja a turistatársadalom nagyjainak ki nem adott, vagy másutt kiadott írásainak „visszaszolgáltatása” olvasóinknak az egyesület folyóiratában. Ebben a számban azonban, egy olyan írást közlünk, mely jóval az *Erdély* 1892-es első száma előtt, a *Magyar Polgár* 1876-os évfolyamának augusztus 5-i számában jelent meg. Az –Y aláírással közölt tárcsa a Szamoson tett első kolozsvári vizitúra viszontagságairól számol be, és tekintettel az idei nyári időjárására, időszerű. Sajnos, a cikk szerzőjén, kívül névtelenek maradnak számunkra a túra bátor résztvevői, koruk kolozsvári közéletének valószínűleg ismert személyiségei is.

Víz felett és föld alatt

■ –Y.

Ha J. Vernének a soha meg nem történt utazásokról írt művei az egész világ érdeklődését felköltötték, e cikkecském is követelhet magának abból egy parányit, már csak azon körülménynél fogva is, hogy eddig a megtörténhetetlennek képzelt – megtörtént dologról fogok abban beszélni.

Néhány nappal ezelőtt egy férfitársaságban szóba jövén azon kérdés, hogy vajjon a Szamos folyó vizén Kolozsvárról lehetne-é csónakkal egy nagyobb kirándulást tenni? A vélemények megoszlanak. Azon párt, mely azt lehetetlennek tartá, okoskodása alapjúl azon körülményt vevé, hogy ha az lehető volna, már megkísértette volna valaki. Sőt akadt a társaságban egy classica philológiával foglalkozó egyéniség, ki dacára, hogy minden római suctort ismert, nem emlékezett arra, hogy bár a rómaiak korában megnyergelték volna a Szamosnak Kolozsvárnál oly karcsú derekát. Az ellenpárt pedig, fizikai és helyrajzi tanulmányok alapján határozotlan kimondá, hogy az lehető, s nyomban el is határozá egy Kolozsvár –Szatmár expedíció létesítését. Mielőtt azonban az óriási expedícióhoz fogának, mely hőseit Livingstone és Peier soraiba emelendi, egy próbamevet határoztatott egész – Apahidáig. Ne nevéssel kedves olvasó, mert Apahidáig menni csónakkal sokkal veszélyesebb vállalat, mint megtenni az amerikai utat egy kényelmes angol gőzösön.

A társaság azonnal szervezve lett. Fő tekintettel voltunk arra, hogy minden szakma képviselve legyen.

Röviden leírom tagjait.

Először egy mérnök. Kolozsvár egyik legdelibb férfia, vilá-

got látott egyéniség, hajókázási ismeretekkel. Ez lón az expedíció műszaki főnöke, hajókapitánya. Rangban mindjárt utána következett a társaság doktora (valódi második Kepes – csak több orvosi előkészülettel). Kedélyes egyéniség, kinek aranykedélye az egyetem légkörében, rozsdát nem fogott. Ő volt az expedíció indítványozója és lelke. Aztán egy törvényszéki bíró, a kolozsvári társaskörök elkényeztetett kegyence; kinek puha kezében több legyező járt, mint evező. Aztán a társaság piktora; végül egy államhivatalnok, egy pesti fiatal atléta és szerény magam, kinek, hogy valami állásom legyen, rám fogták, hogy író vagyok – mely vakmerő ráfogást azonban eléggé megcáfolom e cikkemmel.

Az indulás vasárnapja jul. 3-ra volt határozva. A kitűzött időben, reggel hat órakor pontosan megjelentünk a meghatározott helyen. Uti ruháink szerföltött különbözők valának; mert míg X jónak látta a legkopottabakat venni fel, addig Y egész báliasan fehér nyakkendővel, brüner (!) cipővel, fehér cilinderrel indult útnak. Büntetésül szeretném nevét ide jegyezni – ha ugyan e merészségért nem lakolt volna meg már az által, hogy azon ruhái aligha többé emberi lény által viselhetők lesznek.

Megérkezvén a kikötőbe (a nagy híd alá), a partot óriási néptömeg által láttuk ellepve, melynek figyelme egy piros pontra összpontosult, tudni illik a sétatéri tó nagy csónakjára – melynek azon szerencsés sora jutott, hogy először ölelkezék a szűz Szamos habjaival. Néhány perc alatt e történelmi fontosságú esemény bekövetkeztén, a csónakban helyet foglalánk, s

pár evező csapás után a honi partoktól búcsút vevénk. Nyílsebességgel repülénk tovább, bámultatva a part lakóinak kicsinye és nagyja által.

Kedvező szelünk volt; mely nem annyira nem létező vitorláink, mint ugyancsak létező hőségünk tekintetében volt mondható kedvezőnek.

A tiszta kék égbolt, a folyam partját szegélyező füzek vizet csókoló lombjaikkal, a fák sűrűjéből hangzó madárdal – valóban költői hangulatba hozá kis társaságunkat; azonban legkülönlegesebben hatottak ezek a mi festő barátunkra, – neki aztán minden „nagyszerűen fenséges” volt, – épp annyira a kövences parton prózai pozitúrában fekvő komondor, mint a parton hájas fejét fésülő napsütött arcú oláh asszony.

Azonban kedves merengésünknek véget vetett a szamosfalvi gát, melynek zúgása aggo-

münk előtt tartva azonban, hogy az élcnak miként a jó lőpornak fel kell lobbannia a tényérről, anélkül, hogy fekete pecsétet hagyjon maga után.

Ha az oly fekete pecsét hiányzott is, azonban a vízpecsétek nem hiányozának; mert négy szemközt megvallva, volt köztünk egy pár olyan is, ki az evezés mesterségében nem sok praktikus ügyességet tanusított – az ilyennek szomszédja aztán inkább néhány perc alatt hasonlított a Petőfi által megénekelt ürgéhez, mint egy tek. kir. járóbíróhoz. Elindulásunk negyedik órájában közeledénk az apahidai gáthoz, célunk végpontjába. Itt a malom árkába vezetve csónakunkat, egész a malomig hatolánk be, hol is a bámulók csodálkozásai közt, végre kiköténk. Egyenesen a vendéglőbe tartánk. Itt éré aztán a társaságot egy csapás, t.i. bíró barátunkat utolérvén a hon-

A Szamos Kolozsvár fölött, a Burgya kertnél – Utazóink idejében ilyen volt a városban és a város alatt is

dalommal tölté el célunk meghiúsulásától féltő, máskülönben hős szívünket. Elhatároztuk kikötni és a hely tanulmányozása után az átkelés módozatait megvitatni.

A part a gáton felül jó meszsze be volt növe sűrű füzekkel, s így a csónaknak a partról történendő vezetése lehetetlen volt.

A csónak mindkét végéhez köteleket erősíténk s így próbálók azt üresen lebocsátani – azonban sikertelenül. A „vakmerő” festő erősen forszírozá, hogy engedtsék meg neki a csónakba ülni, – hogy így annak irányt adhasson. Végre engednünk kelle – de íme az ár a most már nehezebb csónakot nagyobb erővel ragadá magával – az egyik kötél elszakadt s a mi piktor barátunk a gát zuhogó árja felett egy vékony kötélről tartva, valóban féltelmes helyzetbe jutott. Ha a kötél elszakad; a csónak felborítva az erős ár által, festőnket könnyen úgy odalegyinthei egy kiálló cövekhez, hogy lelkesülő szíve nem jön többé gerjedelembe egy fésülködő oláh asszony iránt sem. De a végzet kegyelmes vala. A csónakot szép lassan visszahúztuk, s a piktorot ki-parancsolván belőle, üresen eresztettük le – még pedig oly szerencsével, hogy semmi sérülést nem szenvedett.

Vígan és még kedélyesebben foglalók el ismét helyeinket kedves csónakunkban – tréfálva és élcelve a vakmerő piktort – sze-

vágy, a néhány perc múlva megérkezendő gőzössel vissza akart térni. S úgy látszik erősebben vonta valamely kolozsvári mágnes, mintsem baráti karjaink vissza tartani képesek lettek volna. Hozzá csatlakozván a doktor is – szomorú szívvel váltunk meg társainktól, kiknek én részemről meg tudnék bocsátani – hisz eszembe jutának a nagy költő következő sorai: Tudod-e mi a szerelem? Lemondani mindenről, kiszakítani a szívből emlékeidet, odavetni szívét, dicsőségeit, a világot egy asszonyért, s érezni, hogy az asszony való!

Érezni a világ közepette, hol mindenki szenved, hogy boldog vagy, ismerni a csalfa emberek között egy szívet, mely hű fog maradni, tudni egy nyugpontot, melyen (a csónakázástól kifáradva) megpihenhetsz – ajkat, melyek érted imádkoznak, szemeket, melyek csak neked nyílnak, egy lényt, melynek istene vagy, mert boldogítád...

De a sors hamarosan kárpótolá a szerelem hatalma által elrablott társainkat – ugyanis egyik barátunk, ki utitársunk lett volna a csónakon, ha őt óra helyett nem kilenckor ébredt volna föl, a szárazon jött ki hozzánk.

Egy jó ebéd mellett a további programot készítők el; határozatba ment ugyanis, hogy a kolozsi vasúti munkálatokat tekintjük meg. Az úgynevezett ko-

lozsi barákákhoz mentünk tehát, hol a szeszélyes hegyek oly csúszást mászást visznek végbe a vasút nagy gyönyörűségére, mintha csak bújósdit játszanának.

Természetes, aztán ezt nem lehet nekik szó nélkül elnézni, s gyomraikba oly kőcsatornákat húznak végig, hogy csak nyögnek belé. E műtétek doktora a kitűnő mérnök és házigazdánk Vidt Béla úr. Soha passzionátusabb egyéniséget nem láttam; ő talán még piktorunkon is túl tesz.

S előbb említett csatornázás úgy történik, hogy először is felülről egy, a hegy csúszós részének megfelelő mély lyuk ásatik – s aztán ennek aljából jobbra-balra viszik rézsútosan le a vízvezető csatornát. Mérnökünk a lyukba formaliter szerelmes; oly ragyogó szemekkel nézi, mint az ifjú kedvesét, s oly kéllyel szálla belé, mintha mátkáját ölelné át.

E lyukakba mi is beszálltunk – holott az nem minden veszély nélkül történhetik – mert 15–20 méternyi mélységbe csak sikamlós támaszgerendákon lehet lejutni. Hát még benn! Derék vastagságú gerendákat lehet ott látni összeroncsolva a hegy csúszásának borzasztó súlya által – midőn ez iránt a mérnöktől kérdezősködtem – aggodalmamra bátorítást nyerendő – angol hidegvérűséggel felelt, hogy bizony nagyon könnyen megeshetik, hogy e gerendák sorsára jutunk. De hiszen, köszönöm alászan, gondolám, s lehető hamar kimásztam azon szerelmetes lyukból, melynek vizes, agyagos oldalai ruháimat oly bosszantólag maraszták.

Már esteledni kezdvén, haza indulánk e fárasztó ugyan, de minden esetre érdekes utunkból.

Tíz óra előtt már a kolozsvári indóháznál valánk.

A próba sikerülvén, azonnal elhatároztuk előkészületeket tenni a szatmári útra.

E sorok írásakor egy egészen új, a célnak megfelelő csónakot rendeltünk is már, s e hó vége felé elindulunk.

Még azt is megsúghatom kedves olvasóim, hogy Kolozsvár egyik legszebb hölgyének is bírnuk ígéretét, hogy utitársunkká lesz, s megosztja velünk a 8-10 napot igénybe vevő út fáradalmait és örömeit.

Addig is Neptun velünk!!!

EKE-tábor Várasfenesen

■ Várasfenesen javában zajlik az EKE idei, immár 18. vándortábora. Alulírott 864. résztvevőként érkezett csütörtökön a helyszínre. a magyarországi és hazai táborozók, illetve a nők-férfiak aránya nagyjából azonos. A legtöbbben Kolozsvárról érkeztek a táborba, szám szerint 91-en, közülük 68 EKE-tag. A legfiatalabb táborozó idén januárban született, a legidősebb 90 esztendő. A vándortáborról a későbbiekben részletes beszámolóval visszatérünk.

Tóthpál Tamás

Közel kilencszázan mentek el idén a táborba